

Zarzut drugi dotyczy wypaczenia dowodów przedstawionych przed Sądem. Te środki dowodowe opisują faktycznie dokonaną restrukturyzację kapitału EDF i nie pozwalają na ustalenie rzekomego zwolnienia podatkowego, jak uczynił to Sąd.

Trzeci zarzut dotyczy naruszenia charakteru i zakresu obowiązków starannego i bezstronnego badania, nałożonych przez najnowsze orzecznictwo Trybunału, w szczególności w wyroku Frucona Košice z dnia 20 września 2007 r. (C-300/16 P), który był zresztą przedmiotem uwag na piśmie przed Sądem.

Czwarty zarzut dotyczy naruszenia przez Sąd obowiązku uzasadnienia, zarówno w odniesieniu do określenia spornego środka, jak i braku dyskusji w przedmiocie argumentów skarżącej opartych na wyroku Frucona Košice.

Wreszcie zarzut podniesiony tytułem ewentualnym opiera się na naruszeniu prawa przy ustalaniu domniemanej pomocy jako nowej pomocy, podczas gdy należałoby ją określić jako istniejącą pomoc.

⁽¹⁾ Dz.U. L 34, s. 152.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-91/16,
Włochy/Komisja, wniesione w dniu 9 kwietnia 2018 r. przez Republikę Włoską**

(Sprawa C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Republika Włoska wnosi do Trybunału na podstawie art. 56 i 58 statutu Trybunału o uchylenie wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r., notyfikowanego w dniu 29 stycznia 2018 r., wydanego przez Sąd Unii Europejskiej w sprawie T-91/16 mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015)9413 z dnia 17 grudnia 2015 r., notyfikowanej w dniu 18 grudnia 2015 r., dotyczącej zmniejszenia wkładu Europejskiego Funduszu Społecznego w program operacyjny dla regionu Sycylii, który wpisuje się we wspólnotowe ramy wsparcia na pomoc strukturalną dla włoskich regionów, których dotyczy cel nr 1 rozporządzenia nr 1260/1999 (POR Sycylia 2000–2006) oraz o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska wniosła do Trybunału odwołanie od wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-91/16, w którym Sąd Unii Europejskiej oddalił skargę Włoch na **decyzję Komisji C(2015)9413 z dnia 17 grudnia 2015 r., notyfikowaną w dniu 18 grudnia 2015 r., dotyczącą zmniejszenia wkładu Europejskiego Funduszu Społecznego w program operacyjny dla regionu Sycylii, który wpisuje się we wspólnotowe ramy wsparcia na pomoc strukturalną dla włoskich regionów, których dotyczy cel nr 1 rozporządzenia nr 1260/1999 (POR Sycylia 2000–2006).**

Zarzut pierwszy. Naruszenie art. 39 rozporządzenia 1260/1999⁽¹⁾; art. 4, 6 i 10 rozporządzenia 438/[2001]⁽²⁾; art. 317 TFUE i zasady ciężaru dowodu.

Sąd nie wskazał, że z samych ustalonych przez niego okoliczności faktycznych wynika, iż ponownie przeprowadzony przez Komisję w 2008 r. audyt dotyczył tych samych wydatków, które były już w latach 2005 i 2006 przedmiotem audytu, który zakończył się wynikiem pozytywnym, przy czym nie zostały ujawnione nowe okoliczności faktyczne.

Zarzut drugi. Naruszenie art. 39 rozporządzenia 1260/99, art. 100 rozporządzenia 1083/2006⁽³⁾, art. 145 rozporządzenia 1303/2013⁽⁴⁾ i zasad dobrej administracji, kontradyktoryjności i uzasadnionych oczekiwań.

Sąd uznał za uzasadniony, bez wskazania powodów, całkowity czas trwania procedury dotyczącej korekty finansowej przez okres ponad siedmiu lat, w toku której to procedury Komisja działała w istocie w taki sposób, aby wiążący termin sześciu miesięcy od przesłuchania przewidziany na wydanie końcowej decyzji rozpoczął bieg w momencie ustalonym przez nią w sposób dyskrecyjny, co zniweczyło charakter wiążący.

Zarzut trzeci. Naruszenie art. 39 ust. 2 i 3 rozporządzenia 1260/99 i art. 10 rozporządzenia 438/2001. Przeinaczenie okoliczności faktycznych.

Sąd ustalił, że stwierdzony w niniejszym wypadku odsetek nieprawidłowości istotnie różnił się w czasie w odniesieniu do okresów przed dniem 31 grudnia 2006 r. i po tym dniu, a także w odniesieniu do wydatków dotyczących przedsięwzięć „spójnych” lub innych przedsięwzięć. Niemniej jednak Sąd niezgodnie z prawem uznał za właściwą korektę opartą na ekstrapolacji jednego odsetka nieprawidłowości wynoszącego 32,65 % bez rozróżnienia w odniesieniu do wszystkich lat programowania i do wszystkich rodzajów przedsięwzięć. W konsekwencji Sąd naruszył zasady proporcjonalności korekt i reprezentatywności próbek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. 1999, L 161, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 14. t. 1, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63, s. 21 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 14. t. 1, s. 132).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347, s. 320).